

Κώστας Χ. Πασχάλης

Περί κακοδιοίκησης και διαφθοράς ή «τέτοια είναι η στάνη τέτοιο γάλα βγάζει»

Για πολλοστή φορά έρχεται στην επιφάνεια το θέμα της κακοδιοίκησης και της εκτεταμένης διαφθοράς, αυτή τη φορά δια στόματος του γενικού επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης, ο οποίος με παραστατικό και ιδιαίτερα δηκτικό τρόπο επιχείρησε να «χαρτογραφήσει» το πραγματικά τεράστιο μέγεθος του προβλήματος.

Το δυστύχημα είναι πως όλοι μας (ΜΜΕ, απλοί πολίτες, πολιτικοί και εμμέσως ή αμέσως εμπλεκόμενοι φορείς) δηλώνουμε με περισσή υποκρισία (έως θρασυότητα) □ έκπληκτοι και άκρως θορυβημένοι με την □ έκταση που έχει προσλάβει το φαινόμενο της διαφθοράς, ρίχνοντας το ανάθεμα στους «λίγους» κακούς συμπολίτες μας και φυσικά στις γραφειοκρατικές αγκυλώσεις των δημόσιων οργανισμών.

Στην πραγματικότητα αντιμετωπίζουμε την όλη κατάσταση σαν φθινή κωμικοτραγική παράσταση, την οποία και παρακολουθούμε ανά τακτά χρονικά διαστήματα εκφράζοντας μόνιμα και από συνήθεια τα ίδια συναισθήματα.

Έτσι αντί να σταθούμε με κριτικό μάτι απέναντι σ' αυτόν τον εκφυλισμό του δημόσιου βίου, επιλέγουμε τη λύση της «στρουθοκαμήλου». Μπροστά στην έκδηλη παθογένεια της ελληνικής κοινωνίας, στον καθρέφτη της οποίας αποτυπώνεται το δικό μας πρόσωπο, βλέπουμε πάντα το πρόσωπο του άλλου. Αυτόπτες μάρτυρες της διαφθοράς στις πολλές μικρές στιγμές της καθημερινότητας μας, συμμετοχοί τις περισσότερες φορές και ανέντιμα αμέτοχοι τις υπόλοιπες, επωάζουμε το «αυγό του φιδιού» που θα τυλιχθεί γύρω από το κορμί μας.

Εμείς οι πολίτες, ως πιστή εικόνα της κοινωνίας, είμαστε που τη συντηρούμε και την αναπαράγουμε είτε αντιγράφοντάς την, είτε υπομένοντάς την, είτε μένοντας αδρανείς και άβουλοι, περιορίζοντας το ενδιαφέρον μας στην παρακολούθηση του «θεάτρου σκιών» που διαδραματίζεται στις οθόνες των τηλεοράσεών μας. □

Η διαφθορά και η κακοδιαχείριση δεν αποτελούν συγκυριακές περιστάσεις αλλά χρόνιο σύμπτωμα που έχει εξελιχθεί □ σε καρκίνωμα το οποίο ύπουλα κατατρώγει και το τελευταίο υγιές κύτταρο του οργανισμού της.

Η υστέρηση του πολιτικού λόγου, η έλλειψη οραμάτων, η δίψα για εξουσία και χρήμα, η ανάδειξη του εύκολου πλουτισμού σε κεντρική αντίληψη του δημόσιου βίου, ο αμοραλισμός και το κυνήγι της «αρπαχτής», έχουν □ καταστήσει την διαπλοκή, την συναλλαγή, τον τυχοδιωκτισμό □ και την αμοιβαία εξυπηρέτηση σε αναγκαίους όρους επιβίωσης.

Η Κοινοβουλευτική μας Δημοκρατία (φέουδο ενός απαράδεκτου δικομματισμού), γίνεται άνομος χώρος εξαργύρωσης επιταγών και υποσχέσεων, καθίσταται πεδίο άσκησης συμφερόντων και χώρος ικανοποίησης της □ προσωπικής ματαιοδοξίας του καθενός φέρελι πολιτικού. Οι Έλληνες πολίτες, απηυδισμένοι από την όλη κατάσταση δείχνουν (και αυτό είναι το πλέον λυπηρό) εξοικειωμένοι με το πρόσωπο του «τέρατος» που εκτρέφεται στις πλάτες τους (πολλές φορές με την δική τους συγκατάβαση) απειλώντας το οικοδόμημα της Δημοκρατίας μας.

«Όλοι τους ίδιοι είναι, ας επιβιώσουμε εμείς και αυτοί ας κάνουν ότι θέλουν», μονολογούν οι συμπολίτες μας, βλέποντας τους θλιβερούς διαπληκτισμούς στα τηλεοπτικά παράθυρα, από περιφερόμενους «τηλεαστέρες» που αναζητούν ρόλο, εικόνα και φωνή σε μία κοινωνία που δεν ακούει, που δεν βλέπει, που δεν σκέπτεται.

Τι κάνουμε λοιπόν; Μένουμε αδρανείς και περιμένουμε να δούμε τα όρια αντοχής αυτού του πολύπαθου οργανισμού, που οδηγείται με μαθηματική ακρίβεια στην σήψη και την εξαχρείωση, ή αντιστεκόμαστε ορθώνοντας το ανάστημά μας, αναδεικνύοντας αξίες που έθρεψαν αγώνες και οράματα. Το ερώτημα είναι, βέβαια, ρητορικό αφού η απάντηση είναι μονοσήμαντη και είναι μία : **συνειδητοποίηση των προσωπικών μας ευθυνών και ανάληψη δράσεων και πρωτοβουλιών, ώστε να διασώσουμε έστω και την ύστατη στιγμή, κατ'**

Κώστας Χ. Πασχάλης

Περί κακοδιοίκησης και διαφθοράς ή «τέτοια είναι η στάνη τέτοιο γάλα βγάζει»

αρχήν την δική μας τιμή. Διότι είναι η τιμή και η αξιοπρέπεια αυτές που δείχνουν να έχουν ηττηθεί σ' αυτή τη χώρα.

Υ. Γ. Ένα μέρος του παραπάνω κειμένου έχει δημοσιευτεί προ πολλού σε τοπική εφημερίδα. Αυτό που με λυπεί βαθύτατα είναι πως ανατρέχοντας στο αρχείο μου και περιδιαβαίνοντας κείμενα που κατά καιρούς έχουν γραφεί, διαπιστώνω πως σ' αυτή τη χώρα μόνον οι βιτρίνες αλλάζουν προς το καλύτερο. Στο βάθος η εικόνα προκαλεί πάντα την ίδια θλίψη. □